

Lindsay Eveleen

DE VERBORGEN WAARHEID

Lindsay Eveleen

Copyright © 2016 Lindsay Eveleen (pseudoniem)

Alle rechten voorbehouden

ISBN: 978-9402118216

Van dezelfde schrijver:

Voor Altijd

Geen Rozen Voor Nancy

## EEN

*U bent mevrouw Baker, de journalist?*

*Ga toch zitten.*

*Wilt u misschien een kop thee?*

*Suiker, melk?*

*Alstublieft*

Het verhaal dat ik u ga vertellen gaat over professor Glensor die onlangs is overleden en die vijftien jaar in coma heeft gelegen. Professor Glensor was een gerespecteerde wetenschapper. Een botanicus in hart en nieren. Een man die ongetwijfeld zal worden herinnerd als de geleerde die zijn steentje heeft bijgedragen aan de wereld van de wetenschap. Maar laat ik bij de droom beginnen. In de droom hoorde ik een mannenstem zeggen, 'Zuster—' Ik zag licht, blauwachtig licht en schrok hevig, deed mijn ogen open en sloot ze dan weer. Op het moment dat ik mijn ogen sloot, hoorde ik opeens voetstappen mijn kamer ingaan.

'- Gill - Gill - Gill -?'

Opnieuw opende ik mijn ogen. Joanna Travis stond in de deuropening. Ze droeg een zwarte, leren jas en een lange, roomwitte rok.

'Er is beneden ingebroken,' zei ze met stemverheffing. 'Je moet de politie bellen.'

Haar hazelnootkleurige ogen schoten vol vuur, terwijl ze haar bruine haren naar achteren duwde.

Ik keek haar niet-begrijpend aan. Mijn hoofd was nog vol van de droom waarin ik in een kamer lag die overweldigend naar een antiseptisch middel rook. Waren dat beelden uit het verleden? Opeens herinnerde ik me dat ik gisteren op weg naar de apotheek een aantal

oude vrienden was tegengekomen. We gingen naar een bar en bestelden witte wijn waar we rijkelijk van gedronken.

Joanna slaakte een diepe zucht.

'Toen ik vanmorgen door je straat reed zag ik je kapotte voordeur.'

Ik runde de winkel van mijn ex, verkocht er halfedelstenen, boeken, geurkaarsen en sieraden. De winkel liep echter voor geen meter en verdiende ik een karig loon. Maar goed. In ieder geval had ik een dak boven mijn hoofd en woonde ik in de buurt van het centrum. Aan het eind van de straat waren een supermarkt en een bloemenwinkeltje dat tulpen, waar ik zo dol op was, verkocht.

Omdat ik bleef liggen liep Joanna naar het bed en trok de dekens van me af.

'Sta toch op.'

Binnen een paar seconden veranderde haar toon, en zei ze zacht: 'Zal ik koffie voor je zetten?'

Ze liep meteen de kamer uit. Joanna was niet getrouwd. Ik heb haar meerdere keren gevraagd waarom ze geen vriendje had. Maar ze zei telkens weer: 'Als ik de ware tegenkom.'

Ik had zo'n dof gevoel in mijn hoofd, dat haar woorden nauwelijks tot mij doordrongen. Ineens realiseerde ik me dat het slot moest worden vervangen, en wel met een deadlock, want het was niet veilig boven de winkel te wonen met een deur die zo gemakkelijk te openen was. Ik probeerde op te staan, maar mijn hoofd viel terug op het kussen. Ik had barstende hoofdpijn.

Ik bleef een tijdje liggen, stond dan langzaam op en trok de trui die ik gisteren aan had, over mijn naakte lichaam, samen met de blauwe broek. Daarna kamde ik mijn haar voor de spiegel en deed lipgloss op om mij toonbaar te maken. Daar, ik zag er al beter uit. Tot mijn schrik zag ik de gezwollen oogleden en de donkere kringen. Ach, ik was zevenendertig en had gisteravond teveel wijn gedronken, met het gevolg dat ik nu niet alleen een kater, maar ook die afschuwelijke wallen had.

Even later liep ik de trappen af, de keuken in

'De koffie is klaar!' zei Joanna en gaf me een mok..

Het brouwsel was echter zo bitter dat ik ervan moest hoesten, hoewel ik me wel wat beter begon te voelen.

'Waarom op zondagmorgen?' vroeg ik, terwijl ik van de koffie dronk. Of was het gisteravond?'

'Vanochtend, denk ik. Dat kleine beeldje op de bovenste plank achter de toonbank is weg.'

'Dat stokoud figuurtje?'

Joanna knikte.

'Het is niet eens veel waard. Kom, laten we gaan kijken.'

We liepen de trap af en liepen door de kleine keuken de winkel in. Ik schrok me kapot toen ik de stukken glas op de vloer zag liggen.

'Wie gaat dat nu voor me repareren? Het is zondag!'

De deur had een houten omlijsting. Het bovenste paneel was van glas voorzien. De inbreker kon gemakkelijk naar binnen met de sleutel dat ik aan de muur had gehangen, vlakbij de deur.

Joanna haalde haar schouders op, dronk haar mok leeg.

'De politie weet vast wel iemand.'

Ik inspecteerde de bovenste plank, met de mok nog steeds in mijn hand. Het houten beeldje dat mijn moeder me had gegeven voor mijn 21ste verjaardag, was inderdaad weg. Wat raar.

'Weet je het zeker dat er verder niets is gestolen?'

'Absoluut. Het geld in de kassa ligt er nog.'

'Wel vreemd, hoor. Waarom zou iemand zo'n stokoud ding willen stelen? Het is wat beschadigd en niet eens mooi gesneden.' Ik draaide me om en wees naar een groot stuk steen. 'Die grote Ajolte steen — nou dat is tenminste de moeite waard. Zo'n kanjer kost meer dan twee duizend dollar.'

Weer haalde Joanna haar schouders op.

'Bel de politie. Je kunt misschien wat geld van de verzekering terugkrijgen.'

'Goed. Eerst nog wat koffie.'

In de keuken maakte ik instant koffie, nam een flinke slok en voelde me al een stuk beter.

'Wie gaat er nou zoiets stelen. Het beeldje is bijna niks waard.'

Joanna schudde haar hoofd.

'Wees niet zo naïef. Een drugsverslaafde steelt alles wat los en vast zit. Hoe zag het ding er precies uit? De politie wil dat weten.'

'Het is van hout, is ongeveer tien centimeter hoog, heeft geen hoofd, maar wel borsten en dijen. Het is een vruchtbaarheidsbeeldje. Ik heb het van mijn moeder gekregen toen ik eenentwintig werd. Zij op haar beurt had het van haar moeder gekregen. Een familie stuk dus. Het kwam uit Nieuw-Guinea.'

Ik zette nog meer koffie en dronk van het hete vocht. Mijn hoofd voelde steeds beter. Nog een scheut en de hoofdpijn zou verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Ik bekeek Joanna van top tot teen.

'Was je van plan naar de kerk te gaan?'

Ze knikte.

'Je kunt nog steeds gaan, hoor.'

'Je broer is waarschijnlijk al naar huis.'

'Weet je wel waar die organisatie, Opus Dei, voor staat?' waarschuwde ik haar.

Ze knikte.

'Het is een organisatie van de katholieke kerk en wordt beschouwd als een teken van tegenspraak. Andy is lid en daarom ga ik er af en toe naartoe.' Ze zuchtte diep. 'Jammer dat hij getrouwd is.'

'Je bent nog steeds op hem verliefd, hè?'

Joanna had mijn broer bij mij thuis ontmoet. Ze kwam die avond toevallig langs omdat ze het over haar werk wilde hebben. Bij die

eerste ontmoeting werd ze opslag verliefd op hem. Hoe dat kon? Andy was niet bepaald slank, maar hij zag wel goed uit.

Joanna bloosde.

'Ik denk dat het niet goed gaat tussen hem en zijn vrouw.'

'Andy heeft problemen. Milly probeert hem te steunen, maar kan hem helaas niet helpen.'

'Hoe kun je dat nu zeggen! Ze hebben een oppas en ze neemt haar zelfs mee op vakantie, dat zei je zelf. Andy heeft daar toch geen geld voor?'

'Dat zijn zijn probleem, niet dat van jou of mij.'

'Ze ziet iemand anders,' zei Joanna koppig.

'Nonsens.'

Ze zweeg.

'Gill — bel de politie.'

Ik zuchtte.

'Eerst mijn moeder bellen.'

In de winkel pakte ik de telefoon op de toonbank en draaide het nummer. Het duurde even voor mijn moeder aan de telefoon kwam.

'Mam, er is iets vreemds gebeurd. Het beeldje dat ik van je heb gekregen is gestolen.'

'Wanneer?'

'Vanmorgen. Ik bel zo de politie.'

'Zorg maar dat je het terugkrijgt.'

Haar stem had wat vreemd geklonken.

'Mam, dat beeldje is stokoud,' zei ik, om haar gerust te stellen. 'Wie heeft daar nu belang bij? Ik zie je binnenkort wel. Dag.'

Zal ik wachten tot de politie is gearriveerd?' zei Joanna, toen ik had opgehangen.

'Goed. Misschien willen ze jou ook wat vragen stellen. Eerst nog wat koffie. De hoofdpijn — zie je, ik heb gisteravond teveel gedronken.'

We liepen terug naar de kleine keuken. De koffie was in een mum van tijd klaar. We zeiden een tijdje niets, dronken van de koffie. Opeens zei Joanna: 'Gill — bel nou de politie.'

'Ach, natuurlijk. Weet je, toen mijn moeder mij het beeldje gaf, had ze zo vreemd gekeken. En toen ik het figuurtje voor in mijn handen hield, voelde ik me zo verdrietig wordeb. Ik weet niet waarom.'

Joanna fronste haar wenkbrauwen.

'Ik ken je al heel lang, maar heb nog nooit van je gehoord dat je iets naars hebt meegemaakt — tenzij misschien — op de universiteit. Je ging daar zo plotseling weg. Je hebt me nooit de reden ervan verteld'

Wat moest ik daarop zeggen? De waarheid?

'Er valt niets te vertellen. Ik hou van planten, maar alleen als ze in een tuin staan.'

Misschien heeft het iets met te maken je ex.'

'Nee.'

'Probeer het je dan te herinneren.'

'Dat doe ik ook, maar ik weet het nog steeds niet.'

Joanna zette de mok op het aanrecht.

'Gill — bel de politie nou!'

'Goed.'

Ik pakte de telefoon op de toonbank, draaide het nummer van de politie, deed verslag aan de vrouw aan de lijn, en vroeg: 'Kan iemand misschien de deur voor mij repareren?' Die vrouw antwoordde dat het hun taak niet was. Na heen en weer gesputter beloofde ze uiteindelijk iemand te zullen sturen.

'Hoofdingspecteur Dafoe komt hier zo naartoe,' zei ik tegen Joanna, terwijl ik de hoorn op de haak legde.

We namen de opklapstoelen uit de kitchenette en zaten in de winkel te wachten tot de politie zou arriveren.

Weer zeiden we een tijdje niets.

Joanna sprak als eerste.

'Er is altijd wel ergens oorlog. Nu in Afghanistan, geloof ik. Ik heb nog nooit van dat land gehoord'

Waarom vond Joanna oorlog toch zo spannend? Mijn ouders kwamen uit Nederland en emigreerden kort na de Tweede Wereldoorlog naar Australië.

'Praat toch over wat anders. Ik haat oorlog.'

'Sorry.' Haar gezicht straalde toen ze verderging. 'Ik krijg binnenkort een nieuwe opdracht.'

Mijn mond viel open van verbazing.

'Dus je zit nu goed? Nooit meer boodschappen doen en koffie voor de redactie zetten? Geen kleine columns? Waarover ga je schrijven? Over grote trouwpartijen en haute couture?'

'Nee, hoor. Stel je voor! Het wordt een artikel over mensen zoals jij en ik.'

Joanna Travis was mijn enige echte vriendin. We kenden elkaar sinds de middelbare school. Nadat Joanna haar diploma had behaald begon ze voor een krant te werken, helemaal onderaan, van boodschappen doen tot koffie zetten voor de redactie. Ondertussen volgde ze een opleiding in de journalistiek.

'Misschien zal ik op een dag over jou gaan schrijven,' zei ze voorzichtig. 'Over de inbraak.'

Dat wilde ik echter niet.

'Frank zal dat niet leuk vinden. Ik trouwens ook niet.'

'Of ik ga over Robert Jones schrijven. Hij zwerft nog steeds door de straten. Hij is al heel lang van zijn vrouw gescheiden. Maar omdat hij zijn ex zo miste, ging hij terug naar Melbourne. En wat deed zij? Ze schopte hem gewoon het huis uit. Dus keerde hij terug naar Sydney en zwerft sindsdien door de straten. Hij is zo'n aardige man. Vrouwen mogen hem in het bijzonder. Hij heeft een hart van goud; hij denkt altijd eerst aan anderen. Weet je wat hij zegt wanneer hij een gat in een sok heeft? Hij vraagt een winkelier gewoon om een sok en zegt tegen die man dat hij de ander helpt aan iemand anders kan geven. Robert heeft een enorme bult op zijn voorhoofd. Ook stinkt hij heel erg.

Maar niemand stoort zich eraan. Het enige wat men ziet is zijn goedheid.' Ze viel even stil. 'Ja, misschien ga ik wel over hem schrijven.'

Ik kon me Robert niet voor de geest halen. Hij was een zwerver, dus moest ik hem ooit door de straten hebben zien lopen. Opeens wist ik het weer. Hij was die kleine zwerver die iedereen kende en die iedereen graag mocht. Hij liep in een korte, blauwe broek, kennelijk zijn enige outfit, droeg stevige bruine laarzen en had altijd zijn matras bij zich. Toen schoot mij die twee minder begaafden door het hoofd.

'Over Peter en Paul zou je ook kunnen schrijven.'

'Peter en Paul? Wie zijn dat?

'De een is groot, de ander klein. Ze lopen altijd samen.'

Haar ogen lichtten op.

'O, die twee! Ik heb ze wel eens door de straten zien lopen—'

## TWEE

Hoofdinspecteur Jack Dafoe was een forse, getinte veertiger met zwart krullend haar dat aan de slapen grijs begon te worden. Twee mannen volgden hem op de voet. Hij was gekleed in een goedkoop, blauw pak.

Ik stak mijn hand ui..

'Sorry, dat ik wat laat ben,' zei hij met een aangename stem en greep mijn uitgestoken hand.

'Hoofdinspecteur Jack Dafoe. Inspecteur is voldoende.'

Inspecteur in plaats van hoofdinspecteur. Zijn bescheidenheid was verrassend.

'Wie zijn dat?' vroeg ik en wees naar de twee mannen.

Hij wees naar de man in de blauwe overall, en zei: 'Forensisch onderzoek. De ander zal uw deur van planken voorzien.'

De man in de overall had een kistje bij zich. Hij haalde er een borstel en een doosje uit en begon de deur, kozijnen en de bovenste plank waar het beeldje had gestaan, voor eventuele vingerafdrukken te bepoederen. Terwijl de ander de deur dichtspijkerde met wat houten planken.

Ik keek weer naar de inspecteur.

'Zo voel ik me een stuk veiliger. Bedankt.'

'Graag gedaan.'

Hij haalde een blocnote en pen uit zijn borstzak.

'Vertel maar wat er is gebeurd.'

En terwijl hij dit zei keek hij in het rond, keek naar de boeken en de geurkaarsen. De halfedelstenen en schelpen, had ik in kleine houten kommen op de boekenplank gelegd en de kralenkettingen aan haken opgehangen. Als gebiologeerd liep hij naar de boekenkast en bestudeerde de ruggen. The Crystal Ally Cars - The Other Within. 'Wat een onzin,' mompelde hij en draaide zich om.

'Vreemde boeken heeft u,' zei hij terwijl hij zijn hoofd schudde.

'Sommige mensen hebben daar interesse in.'

'Hebt u ze allemaal gelezen?' vroeg de inspecteur nieuwsgierig.

'Dat moet wel, want ik verkoop ze ook.'

'U doet er wat mee?'

'Nee, hoor. Ik lees ze enkel.'

'Hm.'

Hij wreef met zijn rechterhand over zijn kin.

'En nu ter zake — over de inbraak.'

'Dat gebeurde vanochtend. Ik sliep toen nog, maar mijn vriendin hier—' ik wees naar Joanna die nog steeds op de opklapstoel zat, 'kwam me dat vertellen. Alleen het beeldje is gestolen. Het is niet veel waard, maar ik ben eraan gehecht. Ik zou het graag terug willen hebben.'

'Wat hebt u gezien?' vroeg de inspecteur aan Joanna.

'Ik reed vanmorgen rond half tien door de straat en zag dat het glas van de deur was kapot geslagen.'

De inspecteur schreef in zijn blocnote.

'Nog iets anders gezien? Een persoon misschien? Of een auto die snel wegreed?'

'Nee. Niets van dat alles.' Hij keek nu naar mij. 'Hoe heet u?'

'Gill Janssen.'

De inspecteur fronste zijn voorhoofd.

'Orchard Road, nummer 13.'

Ik knikte.

'Hoe ziet het beeldje eruit?'

'Het is ongeveer tien centimeter hoog en gemaakt van hout. Het is een vruchtbaarheid beeldje, heeft geen hoofd, alleen torso met borsten en dijen.'

'Hoe oud is het voorwerp?'

'Stokoud.'

Hij fronste voor de tweede keer.

'Hoeveel is het waard?'

'Een paar honderd dollar, denk ik.'

'Waar hebt u het vandaan?'

'Van mijn moeder.'

'Nog iets anders te melden?'

'Nee, inspecteur.'

Hij viel even stil.

'Hebt u op de universiteit van Sydney gestudeerd?'

Ik was verbaasd. Die vraag had niets met het beeldje te maken.

'Ja. Waarom wilt u dat weten?'

Hij negeerde de opmerking.

'Wanneer?'

'Achtien jaar geleden.'

'Welke afdeling?'

'Botanie.'

'Was David Glensor toevallig uw professor?'

'Ja. Waarom wilt u dat weten?' vroeg ik voor een tweede keer.

'Ik ben momenteel met een nieuwe zaak bezig. De professor werd een week geleden in het ziekenhuis opgenomen. Hij is vergiftigd en heeft het bewustzijn verloren.'

Dit nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel..

'Hij ligt in coma?'

'Ja. Hij kreeg een zeer significante dosis van de chemische stof—' Inspecteur Dafoe raadpleegde zijn blocnote. 'Acrylamide monomer naar binnen, niet dat ik weet wat het is. De professor belde de politie op zeventien januari. Hij had namelijk iemand gezien die op de loer lag bij zijn huis.'

'Een insluiper?' Joanna trok een grimas.

'Dat is mogelijk. Een agent ging bij hem langs. Hij kon moeilijk praten en werd door de agent naar het ziekenhuis gebracht. Zijn toestand is

helaas verslechterd. Nu is hij verlamd aan al zijn vier ledematen. Een forensisch patholoog denkt dat de symptomen van de professor werden veroorzaakt door het chemische materiaal acrylamide.' Hij keek mij aan en vroeg: 'Zei ik het goed?'

Ik knikte ja.

'Haar analyse en bloedmonsters lieten sporen van acrylamide in gehalten—' De inspecteur raadpleegde weer zijn blocnote. 'Honderd keer hoger dan normaal.'

'Jack, we zijn klaar. Kunnen we gaan?' riep de man van het forensisch onderzoek plotseling.

Hij draaide zich om en knikte. De twee mannen verzamelden hun gereedschap en wandelden de winkel uit.

De inspecteur keek me weer aan en opende zijn mond. Ik was hem echter voor, en zei: 'Wat heb ik daarmee te maken? Dat was jaren geleden.' Mijn gezicht voelde roodgloeiend. Professor David Glensor was de reden dat ik de universiteit had moeten verlaten.

'Uw naam. Die werd in het dossier vermeld. U had toch een affaire met hem?'

'Hoe komt u daar bij!' sneerde ik. 'Hij was degene die met mij flirtte en niet andersom. Bovendien is er verder niets gebeurd.'

'Er werd mij wat anders verteld,' melde de inspecteur droogjes.

'Zullen we nog wat koffie drinken?' stelde Joanna voor.

'U ook, inspecteur?'

Hij knikte.

'Suiker en melk?'

'Gewoon zwart.'

Ik trok een bedenkelijk gezicht. Weer zo'n gezondheidsfreak, dacht ik.

Joanna stond op en liep naar de kleine keuken. Even later was ze terug met een dienblad dat ze op de toonbank zette.

'Koffie kan je geheugen opfrissen,' zei ze en gaf mij en de inspecteur een mok.

'Hij maakte werk van me,' zei ik, terwijl ik een slok van de koffie nam.

De inspecteur stopte de blocnote in zijn borstzak en dronk van zijn koffie.

'Wat weet u te vertellen over Vicky Marshall, zijn ex-vriendin?' zei hij en zette de mok op de toonbank om vervolgens weer zijn blocnote tevoorschijn te toveren.

Ik dacht over de vraag na, zei niets.

'Men zegt dat zij het was die hem probeerde te vergiftigen. Ze was bijna dertig toen ze wat met de professor kreeg. Maar de professor werd verliefd op een andere vrouw, een Canadese researcher. En dus beëindigde hij hun relatie.'

'Wie heeft u dat allemaal verteld?' vroeg ik verbaasd.

'Het stond in de kranten. Hij moet een populair man zijn geweest. Vrouwen staan voor mij niet in de rij,' grijnsde hij. 'Hoe zou u hem willen omschrijven? Was hij een charmeur? Zag hij er heel goed uit?'

'Het is lang geleden dat ik hem voor het laatst heb gezien. Hij zag er toen niet onaantrekkelijk uit. Hij was slank, had een stoppelbaard, blauwe ogen en donker blond haar. Ik heb Vicky Marshall maar een keer of twee gezien.'

Inspecteur Dafoe nam nog een slok.

'Zou u in de rechtszaal een verklaring willen afleggen? En de rechter vertellen wat voor man de professor is?'

'Heb ik een keus?' vroeg ik, en beet op mijn lip.

'Niet echt. Ik probeer beleefd te zijn, grijnsde hij weer.'

'Stuur me maar een dagvaarding.'

'Komt voor mekaar.'

Hij grinnikte.

Joanna zette de mok op de toonbank, en vroeg de inspecteur: 'Was die vrouw een jaloers type of zo? Ik bedoel, het is zo uitzonderlijk, een crime of passion.'

De frons verscheen weer op zijn voorhoofd.

'U kunt hier geen grapjes over maken, mevrouw.'

'Doe ik ook niet. Maar — het lijkt wel een roman — een professor die vergiftigd wordt door zijn voormalige geliefde.'

Hij zuchtte en schudde zijn hoofd.

'Hoe zit het met het beeldje?' vroeg ik.

Ik zag hem op zijn horloge kijken.

'Denkt u dat u de dader zult vinden? En ook het beeldje?'

'Ik zal mijn best doen. Ik neem wel contact met u op. U kunt me in ieder geval bellen, in geval het nodig mocht zijn.'

Hij gaf me zijn visitekaartje.

Met een kort knikje liep hij de winkel uit.

'Interessante man.' Joanna volgde hem met haar ogen. Buiten stapte hij in een donkerblauwe Datsun en reed snel weg.

Ze keek me aan.

'Waar ging dat over? Ik bedoel — professor Glensor. Waarom heb je me nooit wat over die man verteld?'

'Dat is zo lang geleden.'

'Maar je kunt het me nu toch wel vertellen? Laten we in de woonkamer gaan zitten.'

Ik aarzelde.

'Oké. Als je belooft er niet over te zullen schrijven.'

'Later misschien? Ik wil graag over iets schrijven dat echt is gebeurd. Iets sappigs.'

'Over het proces? Als je mijn naam maar weglaat.'

'Daar moet ik er eerst met mijn baas over hebben.'

We liepen de trap op, de woonkamer in. Joanna ging op de zwarte, leren bank zitten. ik in de zwarte fauteuil. De woonkamer was nogal klein, maar het was wel mijn eigen stekje. De boekenkast en een grote palmpant had ik tegen de muur geplaatst. Op de houten vloer lag een roomkleurig kleed en op de salontafel stond een marmeren beeldje. Het was echt zo'n plek waar ik kon nadenken over mijn toekomst, de winkel en mijn kinderen. Ik ontmoette mijn ex op een feestje dat mijn vader had georganiseerd. Hij stelde Frank aan mij voor. Frank was

lang, donker en knap. Ik werd meteen verliefd op hem. We begonnen al gauw te daten en voor ik het wist was ik zwanger. Mijn vader was woedend en dwong me met hem te trouwen. Ik was toen negentien jaar oud. Zeventien jaar later scheidden Frank Kara en ik. Omdat we op huwelijkse voorwaarden waren getrouwd had ik geen enkele recht op een deel van zijn vermogen. Dus geld had ik niet en ook geen dak meer boven mijn hoofd. Frank liet me boven de winkel wonen die hij kort daarvoor had gekocht en bood hij me een baan als verkoopster/manager aan.

Toen we nog getrouwd waren probeerde ik met Frank te praten, over mijn problemen, mijn nare dromen. Maar hij antwoordde steevast: 'Ach, zeur toch niet zo, het zijn maar dromen.'

Ik was opgelucht en blij toen we scheiden. En werd ik verkoopster/manager van een winkel die helemaal niet liep. Maar goed, ik had wel een dak boven mijn hoofd en kon dus mijn rekeningen betalen.

Niemand verwarmde destijds mijn bed. Niemand bracht me rozen. Niet dat ik onaantrekkelijk was. Maar ik was moeder van drie opgroeiende kinderen waarvan de oudste zeventien jaar oud was. Het zou te pijnlijk voor ze zijn om mij te zien lopen met een man aan mijn arm. Bovendien voelde ik me te oud om weer aan een relatie te beginnen. Hoe dan ook, ik kon zonder man. Ik had genoeg van het huwelijksleven.

'Vertel me toch over de professor,' zei Joanna en legde haar handen in haar schoot. 'Was hij echt zo'n charmeur?'

'Ik zal bij het begin beginnen. Na de middelbare school spoorde mijn vader me aan plantkunde te studeren. Hijzelf had nooit die kans gehad, want zijn ouders wilden hem in het café hebben. Maar dat wilde mijn vader niet. Dus vluchtte hij met mijn moeder naar dit deel van de wereld.'

'Gill, vertel me toch over de professor, niet over je ouders.'

'Ik zei vanaf het begin, dus begin ik bij mijn ouders.'

Joanna maakte een hulpeloos gebaar met haar handen.

Ik ging verder. 'Mijn ouders kregen samen zes kinderen. Andy was de eerste die naar de universiteit werd gestuurd. Omdat mijn vader hem nodig had in de bakkerij, ging Andy een jaar later van de universiteit.'

Joanna keek verbaasd.

'Waarom heeft hij er niet met je vader over gepraat?'

'Omdat Andy een softie is.'

De tranen glinsterden in haar ogen.

'Ik vind hem toch wel aardig, softie of niet.'

'Zal ik verder gaan?'

Joanna knikte.

'Na Andy was het mijn beurt, alleen ben ik geen studiehooft. Ik moest echter een diploma halen als ik iets van mijn leven wilde maken. Dus ging ik naar de universiteit, want anders werd ik naar een klooster gestuurd.'

Joanna schoot in de lach.

'Jij een non? Ik kan me jou niet in een zwarte habijt voorstellen.'

'Ik ook niet. De eerste keer dat ik mijn leraar ontmoette, vond ik hem meteen aardig en werd heimelijk verliefd op hem. Toen nam hij Vicky Marshall als assistente in dienst. Ze was net afgestudeerd, had een graad in moleculaire biologie. En wat denk je wat er gebeurde?'

Zeg jij het maar.'

Ze werden verliefd. Ondanks dat bleef David achter me aanzitten. Niet dat ik dat erg vond. Maar toen kwam Vicky erachter en was daar niet blij mee. Ze begon geruchten over ons te verspreiden. Natuurlijk wist ik niets over deze praatjes, tot zijn superieuren mij op het matje riepen. Ze zeiden dat een relatie tussen student en docent absoluut niet kon en geboden me te vertrekken.'

Joanna's mond viel open.

'Wow. Over zoiets moet ik kunnen schrijven.'

'Maar dat doe je natuurlijk niet, dat heb je beloofd.'

'Klopt. Geef me een seintje wanneer het kan. Ik wil mijn baas bewijzen dat ik kan schrijven.'

'Ga toch de professor in het ziekenhuis opzoeken,' zei ze na een tijdje.  
'Daar kan ik over schrijven.'

'Wat heeft dat voor zin? Het was lang geleden.'

'Juist daarom. Hij was immers je leraar.'

Ik keek haar aan en schudde mijn hoofd. Een privéleven had Joanna niet.

'Probeer toch een leven voor jezelf op te bouwen. Verschuil je niet achter je werk. Ga uit, zoek een vriend. Er is meer in het leven dan enkel werk.'

Joanna's mond krulde op tot een glimlach.

'Ik ben al verliefd — op je broer.'

Ze zuchtte.

'Helaas is hij nog steeds getrouwd.'

Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek haar geërgerd aan.

Ik zal hem heus niet van haar afpikken.'

'Hij houdt nog steeds van zijn vrouw.'

'Dat weet ik.'

Ze grijsde verontschuldigend, keek dan op haar horloge.

'Ik moet weg. Ik heb mijn moeder beloofd haar vanmiddag gezelschap te houden.'

Ze stond op.

'Pas op jezelf,' en stormde dan de trap af.

'Wacht,' riep ik en volgde haar naar beneden.

Bij de deur stond ze even stil.

'Hij heeft goed werk geleverd.'

'Ik zal morgen de glaszetter bellen.'

'Ja, doe dat. Dag.'

Buiten stapte Joanna in haar rode Austin en zwaaide toen ze wegreed.

In de woonkamer wachtte op mijn zoon Tommy die vanmiddag zou komen. Ik keek uit het raam. Het was een zonnige dag, de straat beneden zag er verlaten uit. Het gaf me een eenzaam gevoel. Ik vroeg

me af of Frank me zou hebben vergeven. Ik was geen slechte echtgenote en had Frank nooit bedrogen. Ik hield echt van hem. Maar wanneer ik teveel op had wilde het wel eens gebeuren dat ik met een man die ik in een bar had ontmoet, mee naar huis ging. Frank had daar geen idee van. Wel wist hij over mijn drankmisbruik en vroeg mij regelmatig ermee te stoppen. Dat deed ik natuurlijk niet. En dat veroorzaakte huwelijksproblemen. Maar toen Tommy hem over die man vertelde waarmee ik naar bed was geweest, was de maat voor hem vol.. En nu, een jaar later, was ik nog steeds niet van de drank af. Ik dacht dat mijn drankprobleem iets met mijn vader te maken had. Maar mijn vader had me nooit seksueel misbruikt. Ook had hij zijn kinderen nooit geslagen. Ik was soms buitenissig, maar ik was nooit extreem, dus dat kon ook het geval niet zijn. Toch was er iets ergs in het verleden gebeurd, toen ik ongeveer veertien jaar oud was, dat maakte dat ik me vanbinnen zo rot voelde. Alleen kon ik me niet herinneren wat er toen was voorgevallen.

Mijn mobiele telefoon begon te trillen. Zo'n ding woog vroeger wel 340 gram, rond het jaar negentiennegentig, en het had een klepje. Ik viste hem uit mijn tas en zag op het display dat het Tommy was.

'Hoi, mam. Ben je alleen?'

'Ja, kom maar gauw. Zal ik iets voor de lunch maken?'

'Nee, hoeft niet.'

'Aha, je wilt pizza!'

Ik hoorde hem grinniken.

'Ik ben zo bij je.'

Tommy was mijn lievelingszoon. Natuurlijk hou ik ook van mijn twee andere kinderen. Tommy was anders, zo lief. Ook al was hij bijna een volwassen man, hij bleef nog steeds die kleine jongen. Vanessa en Miriam kwamen wel eens op bezoek. Maar Frank was streng, en dus mochten ze zelden komen. Want stel dat ze mij in beschonken toestand zouden aantreffen. Ik had Frank wel honderd keer verteld dat dat nooit zou gebeuren. Maar Frank vertrouwde me voor geen cent.

Na thee te hebben gezet, ging ik weer de woonkamer in. Ik moet in slaap gevallen zijn, want plotseling hoorde ik mijn mobiele telefoon trillen en pakte hem van de salontafel.

'Mam? Mam?'

Ik sprong van de bank en haastte me de trap af en deed de deur open.

'Wat is er gebeurd?'

Tommy keek geschokt naar de kapotte deur.

'Ingebroken. Iemand heeft het beeldje dat ik van je oma kreeg gestolen.'

'Was de politie hier?'

'Ja. Er wordt werk van te zullen maken.'

Tommy legde beide handen op zijn heupen.

'Het is hier niet veilig voor je. Wat als ze je slaapkamer waren ingeslopen?'

Ik stelde hem gerust.

'Ik zal je vader vragen de deur te vervangen met een slot dat een deadlock heeft.'

'Als hij dat maar doet.'

'Dat zal hij heus wel doen,' verzekerde ik hem.

Ik gaf hem een klopje op de rug en duwtje hem zachtjes de trap op. Toen we in de woonkamer stonden plofte Tommy op de leren bank.

'Thee?' vroeg ik en draaide me om.

'Uh huh. Zal ik Pizza Hut bellen voor een margherita?'

'Doe maar.'

Even later kwam ik terug en ving een glimp op van zijn mobiele telefoon.

'Waar heb je die vandaan?'

'Van pap. Hij wil mij kunnen bereiken, voor het geval er iets mis met me is.'

'Waarom zou je in de problemen komen?'

'Weet ik niet. Hij is de laatste tijd een beetje paranoïde. Hij denkt dat ik criminele vriendjes heb. Dat is natuurlijk niet zo'

Tommy nam een slok van de thee, zette de mok op tafel en morste wat thee op het roomkleurig kleedje.

'Kijk toch uit,' bromde ik. Uit de keuken pakte een stuk papier. Niet alleen beneden maar ook boven had ik een keuken, een wat grotere. Terug in de woonkamer poetste ik de vlek met het stukje papier weg en wierp het daarna in de emmer..

'Ben je gistermiddag op bezoek geweest bij je grootouders?' vroeg ik, terwijl ik ging zitten.

Hij knikte.

'Ze hadden visite. Opa flirtte met die dame.'

'Je opa is een vreselijk mens,' melde ik en dronk van de thee.

'Nee, hoor. Hij is aardig tegen mij. Ik mag hem graag.'

'Ik niet,' gromde ik en zette de mok op tafel. 'Wat wil je na de middelbare school gaan doen?'

Hij haalde zijn schouders op.

'Weet ik nog niet. Opa zei dat ik naar de universiteit moest om plantkunde te studeren.'

Mijn mond viel open van verbazing.

'Alsjeblief niet. Rechten studeren. Dat is interessanter dan plantkunde.'

Zijn gezicht betrok.

'Ik wil helemaal niet naar de universiteit. Ik wil werken. Pap heeft niet gestudeerd. Toch heeft hij het ver geschopt. Hij heeft vijf winkels en verdient enorm veel geld.'

'En zijn vriendin geeft al zijn geld uit?' Ik grijnsde, maar niet van harte. 'Hoe is ze eigenlijk?'

'Ze is oké. Ze draagt teveel make-up. Ze is niet zo slim als jij.'

Een punt voor mij.

'Hij is me al vergeten.'

'Nee. hoor. Er staat nog steeds een foto van je op zijn bureau. Zijn vriendin vindt dat niet leuk.'

'Houd zij van hem?'

'Weet ik niet. Pap zegt dat hij gelukkig is. Hij wil verder met zijn leven.'

Mijn foto op zijn bureau? Betekende dat dat Frank ons huwelijk geen vergissing vond? Dat hij van mij had gehouden? Ja, ik hield nog steeds van hem. Maar er was geen weg terug.

'Je hebt een goed stel hersens. Ga toch studeren! Ik ken iemand bij de politie, inspecteur Dafoe. Criminologie lijkt me interessant.'

'Criminologie? Nee, accountancy. Dan kan ik voor pap werken.'

'Dat is zo saai.'

Dat hij zijn vader wilde helpen was lief van hem, maar accountant worden—

'Je hebt gelijk. Het is een saai beroep, net zo saai als ikzelf.'

Tommy grijnsde.

'Je bent helemaal geen saaie piet. Je bent een lieve jongen.'

'Maar saai. Dat moet je toch wel toegeven, mam. '

De deurbel ging.

'Dat moet de pizzajongen zijn,' zei ik.

Tommy stond op. 'Ik ga wel.'

Ik pakte mijn tas en haalde mijn portemonnee eruit. 'Hier. Hij kan het kleingeld houden.'

In een mum van tijd keerde Tommy terug en zette de doos op tafel. Uit de keuken pakte ik twee borden en het bestek en legde het op tafel. Tommy ging zitten en sneed de pizza in stukjes.

'Wil je Coca-Cola?' vroeg ik.

'Nee. Daar zit teveel suiker in.'

'Cola light?'

'Dat is ook slecht voor je. Water is goed.'

'Water? Wie heeft je dat allemaal geleerd?' snauwde ik. 'Vroeger at je alles wat zoet en vettig was.'

'Pap. Hij eet nu gezond. Ik probeer hetzelfde te doen. Pap zegt dat als je lichaam niet gezond is, je geest dat ook niet is'

Ik fronste mijn wenkbrauwen.

'Sinds wanneer leert hij je gezond eten?'

'Mam, het eten wordt koud.'

Ik stommelde de keuken in en bracht twee glazen water mee. 'Water drinken kan geen kwaad.'

Tommy pakte een stuk pizza en nam een grote hap.

Dat vond ik maar niks.

'Gebruik toch mes en vork!'

'Mam, dit is geen biefstuk. We zitten niet in een restaurant.'

'Je vader is niet de enige die je wat kan leren.'

Tommy haalde weer zijn schouders op (hij was daar goed in) en nam nog een hap.

Na het eten, leunde hij voorover en gaf me een zoen op mijn wang.

'Bedankt voor de pizza, mam.'

Hij liep de kamer uit. Ik was weer alleen. Wat zou ik nu gaan doen? Een boek lezen? Ik stond op, ruimde de tafel af, waste de vuile borden, liep daarna de kamer in en nam een boek uit de boekenkast. 'Windows Of The Mind. Ik ging zitten. 'Hebben we slechts één leven? Of hebben we verschillende—'

Ik slaakte een diepe zucht. Dat was echt geen boek voor mij. Toch moest ik het lezen, voor het geval een klant me zou vragen wat ik de laatste tijd alzo had gelezen.

Daarna nam ik de krant van de salontafel en begon het artikel over professor Glensor te lezen. Hij was vergiftigd en lag nu in coma lag. Toch jammer. Iedereen op de universiteit mocht hem. Zou Vicky Marshall hem uit de weg hebben willen ruimen? Uit pure jaloezie?

Rond zeven uur maakte ik een blik soep open. De wijn liet ik maar achterwege. De dag tevoren had ik toch al teveel gedronken. Tegen

tienden ging ik naar bed. Maar in plaats van te slapen, bleef ik alsmaar over de inbraak malen en dacht ik aan inspecteur Dafoe. Hij leek in niets op Frank. Frank was een echte parvenu. Hij was wel een goed zakenman, maar hij dacht enkel aan geld. Ook was Frank geen man om diep over de dingen des levens te filosoferen. Waarschijnlijk was het zijn vriendin die hem iets leerde over gezond eten. Alleen wilde ik niet dat mijn zoon een gezondheidsfanaat werd. Tommy was al mager genoeg. Als hij nog meer gewicht zou verliezen, zou hij eruit zien als een vogelverschrikker.

## DRIE

De volgende morgen ging de wekker op het nachtkastje om precies half acht. Ik bleef liggen. Opeens herinnerde ik me wat er de dag ervoor was voorgevallen. De winkel deur was van planken voorzien en moest worden vervangen door een deur die een deadlock had. Ik moest Frank bellen. Het was immers zijn winkel, hij moest voor de kosten opdraaien. Na een douche te hebben genomen, trok ik dezelfde kleren van gisteren aan. Liep daarna de keuken in, zette verse koffie, besmeerde een boterham met jam en nam het mee de woonkamer in. En terwijl ik mijn ontbijt opat dacht ik aan Frank. Het was nu een jaar geleden dat Frank en ik uit elkaar waren gegaan. Maar alleen zijn. Ik raakte er maar niet aan gewend. Ik miste het gezelschap van mijn kinderen, zelfs dat van Frank. Ook miste ik onze comfortabele woning in Double Bay.

Mijn mobiele telefoon begon te trillen. Ik en vroeg me af wie toch die vroege beller was en pakte het apparaat van tafel.

'Gill. Ik mag verslag doen over het proces.'

Joanna!

'Weet je wel hoe laat het is?' toeterde ik in het apparaat.

'Sorry, maar ik moet je dit toch even vertellen.'

Je gaat er dus over schrijven?'

'Jazeker. Ga toch de professor in het ziekenhuis opzoeken. Ik zal wel op de winkel passen. Er komen maandagmiddag bijna geen klanten, toch?'

'Ik moet nog iemand bellen voor de deur, en ook Frank.'

'Dat kan ik wel voor je doen.'

'En als Frank komt om de deur te inspecteren?'

'Dan praat ik wel met hem.'

'Oké, jij je zin. Maar ik bel zelf wel.'

'Oké. Bedankt. Ik kom wel na de middag.'

In de Gouden Gids vond ik het nummer van een man die van alle markten thuis was. Daarna belde ik Frank.

'Gill?' antwoordde Frank nors. 'Waarom bel me zo vroeg in de morgen?'

'Frank, het spijt me, maar de deur —'

'Ja, ja, ik heb het gehoord.'

'Wil je alsjeblieft aan die man die ik zojuist gebeld heb vragen om de deur te vervangen met een die een deadlock heeft?'

'Je woont toch in een veilige buurt!'

'Frank, er is hier ingebroken!'

'Een nieuwe deur kost me kapitalen.'

'Je hebt geld genoeg. Trouwens, je bent verzekerd voor inbraak.'

Er kwam geen antwoord.

'Frank — ben je er nog?'

'Ja, ja. Goed, ik zal vanmiddag wel komen kijken.'

'Die man komt hier rond twee uur — Joanna is er ook.'

'Joanna?'

'Ze past op de winkel. Ik moet ergens naartoe.'

'Oké. Ik zal er rond twee uur zijn.'

'Frank — Tommy zei dat je hem aanzette gezond te eten. Dat heb je niet eerder gedaan.'

'Wat is daar mis mee? Jij deed dat in ieder geval niet.'

'Hij hoeft niet op dieet, hij is al mager genoeg.'

'Hij moet weten wat goed voor zijn lichaam en ziel is,' zei Frank en klonk geïrriteerd. 'Eten is niet alleen goed voor je lichaam, maar ook voor je ziel, weet je.'

*Je ziel?*

'Ben je boeddhist geworden of zo?' snauwde ik in het apparaat.

'Nee. Trouwens, wat daar mis mee?'

'Niets.'